
SANTORNEMI QUE NO HI HEM ESTAT PROU

Neus Ors

NEUS ORS (Badalona, 1961) Algú que s'estima les paraules. Mestressa de casa, contenta de ser-ho.

Santornemi que no hi hem estat prou

Em fa l'efecte que va ser cremar-se les coques de la revetlla i tornar a l'Àfrica. Mirar aquells pinyonets recuits, socarri-mats... No hi somiejo sovint, més aviat gens per no dir mai. Així que devia ser veure ennegrides les cireretes, els pinyons i la resta de fruita confitada el que m'hi ha portat. Perquè ni quan amb la nena rebreguem cada vespre tous i tous de farina humida, com si d'un cos ben fornit es tractés, no hi penso. M'ho tinc prohibit.

Però quedem-nos a l'Àfrica. Finalment retrobada, m'hi entretindré una miqueta. Beneita de mi. D'haver imaginat aleshores que el futur passava per estar-me el sant dia tan-cada a l'obrador fent llonguets, melindros, tortells o carqui-nyolis. Em vaig acabar casant amb un forner del veïnat i vam tenir la nena, que enguany se'ns casa amb el mecànic del xamfrà. I si li digués, xata meva, ves abans a l'Àfrica, no t'ho deixis perdre, sents!

Era un capvespre de febrer que hi vaig arribar amb la coral de la parròquia, just estrenava els vint-i-dos anys. L'època de pluges s'havia avançat uns mesos i ens va enxampar de ple. Camí de l'hostal, a l'autobús, a mi em va tocar per a mi tota sola un seient doble. Em notava molla de roba i de pell en reposar el cap damunt la motxilla. Quan algú va dir som-hi i em vaig despertar, la meva galta ja eixuta fregava un mugró més fosc que negra nit. Qui sap la d'estona que hi duia repenjada, dormia tan rendida que ni l'havia sentit seure al meu costat. Era massai.

A la parada l'esperava un company de tribu i ho sé perquè anaven vestits igual, o millor encara, mig despullats de la mateixa manera, embolicats amb una manta prima de cotó vermella, unes sandàlies empolegades i collarets al coll i penjolls a les orelles. Se'm van repassar sencera mentre jo baixava de l'autobús. Verge santa, que guapos que eren, feia mal i tot. I les meves ninetes ja havien triat.

L'endemà plovia amb ganes. Es va anul·lar l'excursió prevista i vaig sortir a fer una passejada fins a un mercat típic, no gaire apartat de l'hostal. La boca de l'estómac em va fer un bot quan els vaig veure, quan el vaig veure. Aquesta vegada era ell que anava ben xop, la túnica creuada sota el pit, arrapada al tors musculat a base de viure una vida de pastor per aquells mons de déu. Els seus ulls van topar els meus. Digue'm per què, però vaig tancar el paraigua en adonar-me

que s'apropava. Pel gest, feia anem, segueix-me. No va caler cap diccionari per entendre què volia. El mateix que jo.

Ara plou, fixa't som a l'estiu i com plou. Com allà a l'Àfrica no, per això. Al poblat diluviava, la terra seca clivellada era un fangar on de seguida els cagallons estovats de les cabres s'hi barrejaven. En una de les cabanes s'arrecrava la seva parentela: mare, germans, nebots, un gos. Que bé se n'estava al marge. Nosaltres dos ens protegíem dels aiguats dintre una cova amagada a la roca, tota plena de palla, lluny dels demés.

El primer cop. El primer cop gairebé ploro. I el segon. Però aquesta segona vegada l'aturo quan m'arreplega del braç per girar-me d'esquena i, molt a poc a poc, vaig acostant els llavis mig oberts perquè hi tasti el gust dels meus petons. I segueixo besant i llepant aquell doll de xocolata tèbia mentre amb les mans n'agafo una de seva i me l'arrambo fort a les metes, fort fort. Després avall, passant pel melic, pel ventre, i encara avall. I va i ensopega el cigronet.

S'ha fet un tip de ploure des de llavors, he entrat a l'edat que tot queda per als joves. A les que trepitgem el mig temps sovint se'ns consola dient que els anys els compta el calendari. Creu-t'ho. Com més va, més esma perds a cada passa. Doncs, quin mal em pot fer, ara ja, deixar-me vèncer l'entement pel desig llaminer de trobar-me a l'Àfrica de tant en tant. No vull parar boja, jo. Ui, no.